

Teloner

Reprens el teu camí d'Advent, el que ja vas iniciar entre el Black i el Friday. Prenent distància del perill de la campanya de consum, et proposem que facis camí enfora. Tot i el fred, potser goses sortir i disposar-te a la pregària d'avui fent camí, passejant pel barri, població... sense una fita concreta, sense cap finalitat, buscant una ruta circular.

Potser trobes un camí que fa pujada. Et saps primer. Un altre et ve al teu darrera.

Com a bon teloner, ara l'encertes, ara l'endevines. Qui et segueix, trepitja en ferm.

Com són les teves passes? Poses atenció a la planta del peu, al lleuger moviment de tota l'estructura en cada passa.

T'adones del frec a frec de cadascun dels dits quan prenen contacte amb el terra, a través del teu calçat. Imagines que en cada pas que fas transmetes la teva energia a la terra que trepitges. T'imagines beneint-la amb els peus. Cada tram d'aquest camí. Amb les teves petjades de benedicció, et trobes aplanant els camins, fent-los més lleugers.

Amb aquesta disposició, llegeixes ara [Mt 3, 1-12](#). Hi trobes el teloner, Joan, que avança el missatge, que aplanar camins pel Senyor. Poses atenció a la bateria d'eines que desplega Joan per redreçar camins: predicar, baptisme, perdó... En aquesta clau, examines ara el camí de la teva vida. Com el trepitges? Quina petjada hi poses? Quina atenció? Quina intenció? Quines eines hi disposes? Amb l'atenció guanyada aquesta setmana, intueixes qui fa el pas al davant. Intueixes on et disposa el Senyor en aquest nou tram del camí, amb quines eines prepararàs la ruta, on hi trobaràs la vida que empeny per néixer.

Advent evoca ja el pessebre. En ell, la mirada de Maria i el Nadó. “en particular em va commoure la poderosa energia de la mirada mútua, captada en la pintura i a través de l'ull creatiu de Giotto, entre Maria i el nen nou-nat. Especialment la intensitat de la mirada del nadó als ulls de la seva mare adoradora. Podia sentir l'oxitocina fluïnt. S'anomena "l'hormona de l'amor" pel seu paper en els vincles socials, el desenvolupament de la confiança i l'empatia. Amb això ve l'aferrament, un aspecte inicial inevitable de l'amor, alhora que és quelcom que s'ha de deixar anar si es vol que l'amor s'expandeixi més enllà dels límits.”

(Laurence Freeman, o.s.b.)

Demanes la força per disposar-te a aplanar els camins abruptes que tants i tants viuen, també els teus propis. Ho fas, posant-te a les mans de Maria, sota l'advocació de Santa Maria del Camí. Amb passes de benedicció, aplanant el camí, us trobeu, Maria i tu. Dona força que busca com fer més lleuger el camí dels altres. Demanes fer les passes amb Ella, per beneir la vida que es va gestant en aquest temps de tardor, quan la fulla cau, anunci de Vida. Busques les passes disposades a beneir els camins de la teva setmana, abrigats per Maria.

“La meua ànima
magnifica el Senyor”
B. Vivancos